Enmig del camí

Per EloiA el ds., 08/09/2007 - 09:00

Gossos

-

El jardí del temps

Lletra original

Qui sap on són, la vella guàrdia que mou el món,qui sap on van, aquells valents, peluts, triomfants.Vam despertar-nos tot just ahir,generàvem moltes expectatives.Hem aprés molt, d'aquells que un diaens van obrir les portes del paradís.Tapats del Sol entre les pedreshem d'aguantar fins al final.No sé qué faré si te'n vas,em quedaré sol al mig del camí.No sé qué faré si te'n vas,tot el que m'importa és ara lluny d'aquí.Qui sap qué vol, qui en sap el dold'algú que trenca amb els vells patronsqui sap qui és, qui sap com ésaquell a qui puc agafar-me.Vull per davant propostes, no podem esperar mésels que callen encara, potser un dia parlarani mentrestant es viuran tempestes,fins que arribi el que ha de venir.Tapats del Sol entre les pedres,cercant missatges enterrats,per poder véncer les misérieshem d'aguantar fins al final.No sé qué faré si te'n vas,em quedaré sol al mig del camí.No sé qué faré si te'n vas,tot el que m'importa és ara lluny d'aquí.No t'apaguis,no vull que marxis,vull seguir amb tu fins al final.

Lletra traduïda

la generació “X” desvetlla l’interrogant

Lluís Espinal, Francesc Aleu i Castelló, Miquel Batllori, Óscar Romero, Ignacio Ellacuría, Kiwxi (Vicente Cañas), Joan XXIII, Sor Genoveva, "Taizé", H.A.L., Leonardo Boff, Teresa de Calcuta, Karl Rahner, Gahndi , Aung San Suu Kyi, Martin Luther King, Pere Casaldàliga, Ernesto Cardenal... tanta i tanta gent, sants i savis anònims, gent d'aquí i d'allà que han estat sal i llum per a les noves generacions actuals van passant a la memòria col·lectiva i no podem deixar de preguntar-nos: què farà de bo la nostra generació? Sovint se'ns ha titllat de generació "X", de postmoderns en el sentit de "gent tova, sense forja de la voluntat", de pobres víctimes del consum , de descreguts, acrítics... cal que continuï la llista? Segurament hi ha quelcom de veritat en tot això però també és cert que la nostra generació és la de les noves militàncies, la de la lluita per un món global més just, la del foro de Porto Alegre i la dels moviments socials. En el camp de l'espiritualitat també se'ns obren noves portes, especialment en el diàleg intereligiós. Els antics lluitadors ens van deixant. Alguns silenciosament. D'altres, pocs, plens de reconeixements. Això ens omple d'enyorança i d'un cert sentiment d'orfandat, però l'Esperit Sant segueix bufant i va desvetllant les "x" que pesen a la nostra generació. Esperem i demanem que mai ens deixi aquest Esperit de Jesús per tal que siguem també nosaltres sal i llum per aquest món. És l'Esperit d'aquell que ha vençut la mort qui ens diu a cau d'orella que no estem sols enmig del camí i que val la pena gastar la vida:

Gastar la vida (Lluís Espinal, “Pregaries a boca de canó”.)

*Senyor Jesucrist,ens fa por gastar la vida.Però la vida Tu ens l'has donada per gastar?la;no es pot economitzar?la en estèril egoisme. Gastar la vida és treballar pels altres,encara que no paguin,fer un favor a qui no el tornarà;*gastar la vida és llençar?se fins al fracàs,*si cal, sense falses prudències;és cremar les naus en bé del proïsme. (...) Gastar la vidano es fa amb gestos ampul.losos,i falsa teatralitat.La vida es dóna senzillament,sense publicitat, com l'aigua de la vessant,com la mare dóna el pit al seu wawa,com la suor humil del pagès. (...) El futur és un enigma,el nostre camí s'interna en la boira;*però volem seguir donant? nos,*perquè Tu estàs esperant en la nitamb mil ulls vessant llàgrimes.*